

ERASMUS TALÁLKOZÓ SPANYOLORSZÁGBAN

2017. november 13 és 15 között került sor a „*New methodologies to avoid early school leaving*” (2017-1-ES01-KA219-038215_4) (Módszertani ötletek a korai iskola elhagyás megakadályozására) című projekt spanyolországi, első, tanári előkészítő találkozójára. A három napos programot egy-egy nap utazás toldotta meg ötnapossá a projektben részt vevő két tanárnő, Pap-Mednyánszki Jusstina – a projekt magyarországi koordinátora – és Guginé Kovács Réka részére.

A munkafázis hétfőn a részt vevő iskolák bemutatkozásával kezdődött a projektgazda I.E.S. María Segarra Sacedo otthonául szolgáló La Unión városban, a városházán. Minden iskola bemutatkozó prezentációt készített, amelyet szóban egészítettünk ki. Rövid kávészünetet követően a város polgármestere fogadott minket La Unión egyik nevezetes épületében a Casa del Piñonban helyet kapott hivatalában, ahol egy kisebb bányászati múzeumot is megtekinthettünk. Rövid tárlatvezetés (Museo Minero) és némi építészeti kalandozás után nyomban ebédelni vittek bennünket házigazdáink egy helyi, hangulatos kis étterembe, ahol végre beszélgetve is megismerhettünk a velünk együtt a projektben részt vevő tanárokat. Az ebédet követően került sor az első érdemi megbeszélésre, értékes tapasztalatokat osztottunk meg egymással a szervezést, feltételrendszert, más országok korábbi Erasmus+-os tapasztalatait illetően. A hétfői hivatalos program ezzel véget ért, házigazdáink visszaszállítottak bennünket szálláshelyünkre, Cartegena-ba.

A keddi napot a megbeszélés folytatásával, illetve befejezésével kezdtük, a projekt minden szükséges részletét a délelőtti folyamán egyeztettük, megállapodtunk többek között a soron következő két projekthelyszín pontos témájában és időpontjában. Lelkes tanárok, messze mutató tanári módszertani törekvések, lehetne a megbeszélés mottója. A megbeszélést és a rövid kávészünetet követően La Unión már nem működő, bányája, az Agrupa Vicenta felé vettük az irányt, a bátrabbak be is mentek, annak rendje-módja szerint hajhálóban és bányászsisakban. Érdekes volt a vezetett körséta, ahol elmesélték, hogy milyen embert próbáló körülmények közt dolgoztak itt egykoron gyerekek és felnőtt férfiak a családjaik megélhetéséért. Megdöbbenő, hogy a város régi, hivalkodó, a bányászatból szerzett gazdagságot fenn hirdető építésze milyen éles ellentétben állt a bányában dolgoztatott emberek sanyarú életkörülményeivel. És nem is olyan régen volt ez. A bányalátogatást követően a tenger felé robogtunk – a szó szoros értelmében, mert spanyol házigazdáink igen feszes ütemet diktáltak –, gyakorlatilag kiugrottunk csak a kocsikból a világítótoronynál – Cabo de Palos, La Manga –, és vágattunk tovább. Na, jó, a közben megejtett ebéd, az nem volt olyan gyors. Gyönyörűségei környezetben, Spanyolország egyik legszebb üdülőövezetében, a La Manga öböl partján költöttük el. Nem biztos, hogy büszkének kellene rá lennem, mégis elmondom, hogy életemben először ettem polipot és rákocskákat, tintahalat meg miegymást. Kedves unszólásra. A kulturális és kulináris sokszínűség jegyében. Nem lesz kedvenc étel egyik sem, de meg kell mondanom, meg lehetett enni, és olyat tapasztaltam általuk, amit a jövőben már nem fogok elutasítani. Az étterem kínálatából közkívánatra a paella különböző változatait rendeltük, közösen, majd osztoztunk mindenben, mindenkivel. Azt hiszem, spanyol vendégeink kissé meglepődnek majd, amikor Magyarországon a rövidet nem ebéd után, hanem azt megelőzően szolgálják fel nekik. Vagy nem. Mert az orrukra kötöttem, hogy nálunk pont fordított a sorrend. A világító torony tővéből a szikrázó napsütésben végre láthattuk a tengert. Nekem, tengertelen magyarnak élmény lett volna csodálni egész nap, de vendéglátóink hamar visszaparancsoltak bennünket a kocsikba, hiszen várt ránk a Római Színház, ahogy ők nevezték, Cartagena-ban, és nem lehetett lekésni az időpontunkat.

Az utolsó napra házigazdáink a régió központjába, Murcia-ba vittek minket, a helyi nyüzsgést megtapasztalni, múzeumokba be-beszaladgálni, ismerkedni a kulturális értékekkel. Első állomásunk a Museo Salzillo volt, ahol megcsodálhattuk a gondos részletességgel megkomponált, súlyos, fából faragott, a maguk nemében monumentális szobrokat (pl. Az utolsó vacsora), amelyeket a vallási körmenetek folyamán, emberenként 30-40 kilóval a vállukon, 6-7 órákon keresztül cipelnek a hívek. Ugyancsak a Salzillo múzeumban állították fel a mester miniatúr, szintén aprólékos pontossággal megkomponált, városi jeleneteket ábrázoló munkáit. A múzeumlátogatást követően Murcia jellegzetes tere, a Plaza Julian Romea térre meneteltünk, itt rövid eligazítást követően szabad program volt, s mint a gyerekek, úgy rajzoltunk szerteszét a városban, körülnézni, kisebb ajándékok után futkosni. A program itt is szoros időkeretek közt zajlott, utána ebédelni mentünk, ismét osztozkodni, kóstolgatni, ízlelgetni, ismerkedni a helyi ízekkel. Murciában megnéztük még

az egyedi építészeti és dekoratív elemeket jól ötvöző Real Casino de Murcia épületét. Látogatásunkat követően házigazdáink visszazállítottak bennünket szálláshelyünkre, Cartagenába, ahol sajnos már csomagolni, rakosgatni kellett, hogy másnap a hazaúttal ne legyen semmi gond. Cartagena-ban aznap este már csak kisebb, hazaúti vásárlás fért bele az estébe.

A hivatalos program tehát imígyen alakult. Volt azonban egy nem hivatalos része is a találkozóknak, amikor kötetlenebb, gondtalanabb, sietős menetekkel tarkított napi teendők után szabadabb esti beszélgetésekre, sétákra is sort kerítettünk magunknak a többi iskola tanáraival. Volt, aki már az első Cartagena-ban töltött estén feltérképezte a város legolcsóbb és legjobb tapas-bárját, így két nap estéjén gyakorlatilag ott gyülekeztünk. Nagyon kellemes légkörben igazán nyitott és barátságos kis csapat lettünk a program végére. Voltak mély és voltak szakmai, voltak rácsodálkozó, kulturális, te-hogy-látod beszélgetések.

Összességében véve az első, 'nemzetek közötti', egyeztető megbeszélés nagyon jól sikerült, baráti hangulatban, az ismerkedés jegyében zajlott.

2017. november 27.

a beszámolót készítette:

Guginé Kovács Réka